

de
AIRBNB
Notities
WIEKE BRAAT

Sinds een aantal jaar zet ik mijn huis regelmatig op AirBnb om te verhuren aan reizigers. Mijn kleine oude huisje in de Driehoekstraat in Amsterdam vult zich met geheimen en verhalen van over de hele wereld. Voor sommigen is mijn huis een plek om thuis te komen of terug te keren, voor anderen een plek om heel snel weer te vergeten. Het huis houdt alle gebeurtenissen voor zich, de muren hebben hier geen oren, maar heel soms lijkt het alsof de stemming is blijven hangen. Al die mensen met hun verhalen: het huis houdt hun geheimen vaak voor zich. Toch probeer ik goed te luisteren in de vaak erg korte momenten dat ik ze ontmoet, mijn gasten te observeren en heb ik mezelf erin geoefend om het huis te lezen. Noem me een voyeur.

In de laatste drie jaar sliepen er meer dan 100 verschillende mensen in mijn bed.

Ik vind het fascinerend dat mensen zich in mijn bed hebben gerust, zich bloot hebben gegeven, op hun kwetsbaarst waren en ik tegelijkertijd zo weinig van ze weet. Wie zijn ze en waarom komen ze naar deze plek toe?

Het is onmogelijk om alle reizigers ook maar een beetje te generaliseren. Hoewel ik dacht dat veel bezoekers voor Anne Frank en onze coffeeshops komen, blijkt onze hoofdstad om veel meer redenen een favoriete bestemming te zijn. Al snel bleek dat er net zoveel redenen als mensen zijn om naar Amsterdam te reizen. Wat je er doet. Hoe lang je blijft. Of je verbonden bent met de stad. Zuig je haar op of kom je haar juist iets geven. En of je van haar houdt en alles van haar wil weten.

Ik heb mijn huis op AirBnB aan honderden mensen verhuurd. Dit is wie zij zijn.

B-J van der Steen

Ik hou van de eerste zin van Tolstoj uit Anna Karenina:
'Alle gelukkige huwelijken zijn hetzelfde, alle ongelukkige huwelijken zijn ieder op hun eigen wijze ongelukkig.'

Ik weet niet of het waar is, maar ik houd me vast aan de gedachte dat echte liefde vooral over loyaliteit, genegenheid en vriendschap gaat zoals ik die uit mijn eigen huwelijk ken. Als je er zo naar kijkt is liefde een vrij on-complexe situatie. Je zou inderdaad kunnen veronderstellen dat liefde en het daaruit voortkomende geluk eenvoudig is en dus vrij veel overeenkomsten met elkaar vertoont. Daar er honderden of duizenden redenen kunnen zijn waarom liefde ongelukkig maakt, heeft misère dus veel meer gezichten.

Als ik B-J en haar Canadese man Wayne ontmoet staan we buiten in de regen. Ze zijn uitgelaten en vrolijk, ondanks hun doorweekte koffers en kleren. Het maakt ze niets uit zeggen ze me joviaal.

Ik laat ze binnen en ze reageren enthousiast op hun tijdelijke residentie.

B-J en Wayne zijn gelukkige mensen. Dat zie je. Als ik me enigszins verontschuldiging uitspreek over het vreselijke weer en de kou wuiven ze alles weg. Zij spreekt een klein beetje Nederlands. Wayne verstaat het wel maar als ik hem in het Nederlands de werking van het bubbelbad wil uitleggen reageert hij wat onbeholpen en wijst op zijn vrouw. A-technisch of het Nederlands ging toch te snel.

B-J is in 1952 in Haarlem geboren. Haar vader was kapper en vertrok toen ze nog een kind was met z'n gezin naar Montreal. Ze waren volgens de regering een zogenaamd 'misbaar' gezin, wat zoveel inhoudt als een kapper overschot in Nederland. In de arme jaren '50 en '60 zag de regering dit soort arbeiders liever gaan, zo vertelt ze me. Koningin Juliana heeft het zelfs eens in haar troonrede genoemd. Ik grinnik. Dat zou je nu eens hardop moeten zeggen in Nederland, valt iedereen over je heen en wordt je vast en zeker voor het gerecht gedaagd.

Veel hoeft ik ze niet over de stad te vertellen, ze zijn hier vaak geweest. Gearmd zwaaien ze me uit en ik ga de regen weer in.

Niet welkom zijn in Nederland, misbaar genoemd te worden in een land dat je alleen vanuit een vage herinnering kent en er toch van houden. Ik vind het bijzonder.

Als ik 5 dagen later terugkom om schoon te maken ligt er een bedankbriefje op het aanrecht. En kaarsjes; opgebrande waxinelichtjes naast het bubbelbad. Geluk is op je 64ste samen in een Amsterdams bubbelbad gaan zitten, daar zijn alle huwelijken het over eens.

Marit & Eliza

Iedere ochtend om tien voor negen als ik naar mijn werk fiets staat er een halfnaakte man op het grote grasveld van het Oosterpark. Hij positioneert zich als een televisie schotel zodat de zonnestralen ten volste op zijn ontblote bovenlijf schijnen. Hij laat zich op met warmte. Ik heb weleens gehoord dat je zo optimaal met de zon resoneert en het dan nooit koud krijgt omdat je de warmte nog lang met je meedraagt. Ik weet niet of dit waar is.

De man heeft ook een hond bij zich. Die scharrelt in de buurt bij hem of in het bosje vlak achter hem. Of het nu koud is of ook als er helemaal geen zon is, de man staat altijd op dezelfde plek de zonnestralen op te vangen.

Ik hou van herhaling. Zeker herhaling in de ochtend. Het geeft me een gevoel van zekerheid, alsof ik door de repetitie van

dingen bevestigd krijg dat er een gister en een morgen is. Dat er een tijd is en dat die tijd voorbij kruipt, en ik kruip mee.

Tot vandaag had ik gasten uit Oostenrijk. Het is maandag. De twee vrouwen uit Wenen zijn donderdag naar Amsterdam gekomen omdat ze een zoon van een van de twee vrouwen kwamen bezoeken die hier woont. Een moeder en een vriendin. Of een veel oudere zus van de broer.

Als ik de sleutel in het slot steek van mijn huisje merk ik dat het slot hapert. Mijn gasten zijn al weg en ze hebben de sleutel aan de andere kant laten zitten. Dat is vervelend want alleen met een tergend langzame draai kan ik de sleutel nu omdraaien omdat anders de sleutel af zou kunnen breken. Ik wroet en wring en krijg na een minuut of wat het slot open.

De moeder en oudere zus hadden haast toen ze weggingen. Het was laat geworden gisteren, een fles wijn met de zoon gedronken en vanmorgen natuurlijk te laat uit hun bed gekomen. In de haast hebben ze de sleutel maar in de voordeur laten zitten. Deur dicht, taxi in, airport.

Ik loop naar binnen. Op de eettafel staat inderdaad een lege fles wijn. De gordijnen zijn halfopen en het ruikt er naar sigaretten. De twee vrouwen zagen er niet uit als rokers. Wel als rode wijn drinkers.

De zoon is ook geweest want er hangt een imitatie Burberry sjaal over de bankleuning die naar shag en goedkope aftershave ruikt. Ik ontdek drie vieze glazen op het tafeltje naast de bank, een gele aansteker van café de Klos en een ov chipkaart met foto.

Op de kaart prijkt het gezicht van de man uit het park.

Amy It.

Ze is een van mijn eerste gasten. Amy en haar vriendinnetje. Ze komen uit Wales en spreken Engels met een zwaar Welsh accent. Ik heb moeite om ze te verstaan. Het zijn kleine, mollige meisjes met veel make up die niet veel zeggen. Amy heeft een grote bos rood haar, waarvan ik de echtheid betwijfel. Ik ontkom niet aan de gedachte hoe goed ze met It zou matchen. Ik vind haar eng. Ik maak maar een praatje met het vriendinnetje; Wat ga je doen? Ben je hier al eerder geweest? Waar kom je vandaan? Ze geeft bedeesd antwoord op mijn vragen. Ze komen hier om een beetje rond te lopen. En nee, dit is hun eerste keer. Ik babbel maar wat over het Anne Frank huis en dat een rondvaart 's avonds zo mooi is. Amy betaalt ondertussen en lacht vriendelijk. Dan verlaat ik ze.

Drie dagen later kom ik terug. Het weekendje Amsterdam zit erop. Nog steeds bedeesd, de meisjes. Waarom toch zo verlegen? Dat rode haar past er niet bij. Je valt ontzettend op hoor.

Ze verlaten het appartement en ik begin met opruimen. Ik begin altijd met het bed. Dat is namelijk het meeste werk en het moet in de was en met een beetje geluk is het dan klaar als ik klaar met de rest ben. In het bed liggen lange rode draden, die ik niet anders kan definiëren als Amy's haar. Dan stof ik alle plankjes en boekjes. Van boven naar beneden. Dat heb ik dankzij de basisvorming geleerd omdat ik daar het vak verzorging kreeg. Dat werd gegeven door een blonde vrouw die enorm uit haar mond rook en dan de klas ging vertellen hoe we onze kamer moesten opruimen. Tussen de boeken vind ik meerdere korte brandweerrode haartjes. Als ik de bestekla open doe zie ik vuurrode haartjes en op de bank vind ik meer lange rode vlassige draden. De douche spoelt niet meer door en ik haal er een kluwen rood garen uit. Dat die meid nog haar op d'r hoofd heeft.

Maar blijkbaar kan het nog erger; op de witte badkamervloer liggen duizend kleine bloedrode spettertjes; Amy en It hebben samen hun haar gekleurd in mijn badkamer. Toch wel geruststellend dat geen mens echt zo'n kleur haar kan hebben.

Het haar spoor is luguber, de kleur eigenlijk nog enger. Wat zijn dat nou voor rare wijven? Je haar zo'n kleur geven als je zo verlegen bent, waarom doe je dat? Het duurt uren voordat ik al het rood mijn huis uit heb, het is afgrijselijk smerig om zoveel haren van iemand te vinden. Het lijkt wel alsof Amy & It als twee katten hebben lopen vechten hier en al elkaars haren hebben uitgetrokken.

De haarverf gaat bijna niet van de vloer en in de weken erna kom ik nog regelmatig een bloedrode spetter tegen.

I hate It.

Nadia en Jaron

Nadia doet arrogant, ze is het niet. Overduidelijk een geval van jeugdige overmoed. Een prachtig meisje met weelderig zwart haar en een ranke postuur, net negentien misschien. Prinses Jasmine met een Iphone. Als ik haar vraag wat hen naar Amsterdam brengt kijkt ze verstoord op van het beeldscherm. Ze zegt achteloos 'Shopping' en verdwijnt weer in haar telefoon. Alsof je dat in Kuwait niet kan, shoppen en Iphonen. Haar vriendje zegt niets. Ik ben huiverig voor jonge deernes als Nadia. Ze laten meestal een vreselijke troep achter, waarschijnlijk omdat ze nog niet lang genoeg hun eigen huis hebben en dus niet weten hoe je een huis schoonhoudt. Ze hebben huishoudsters en moeders die alles achter hen opruimen. Ook blowen ze verschrikkelijk veel en leven ze in die Iphone, waardoor ze waarschijnlijk ook geen oog voor hun omgeving hebben.

Ik zag ooit een sticker in een airbnb in München waarop stond; a clean house is a wasted life. Nadia is van het type dat tegen-

gesteld is aan die sticker. Ik zit er zelf wat medium in. Deze mensen komen niet naar Amsterdam om een museum te bezoeken, over de grachten te wandelen of flink raven op een van de vele festivals. Ze komen om te doen wat ze overal doen; Snapchatten, Appen, netflixen, shoppen, fast food delivery te bestellen en dat dan allemaal op Instagram zetten. Ze leven bij de gratie van hun online footprint, niets gepost is niet geleefd. Anywhere the wifi goes I follow. Dat is de Whatsapp generatie. Ik laat hen alleen.

Ze was gaan shoppen dat was zeker. En opruimen kon ze ook niet. De hele kamer staat vol met tassen van de Primark, Forever21, Bershka, the New Yorker en alle andere mondiale goedkope winkelketens. Lege chipszakken. Een omgevallen schemerlamp. Volle asbakken. Pizzadozen. Aanstekers. Make Up verpakkingen. Kussens. Een verdwaalde ventilator. 34 lege petflessen. Ondanks mijn uitdrukkelijke verzoek flessen mineraalwater te hergebruiken omdat het Amsterdamse leidingwater het schoonste –en het oudste- van de wereld is, hebben ze een fortuin aan Sourcy uitgegeven. Angst voor het onbekende is ook een zeer frequent voorkomende eigenschap van de Whatsapp generatie. Nadia en haar vriendje hadden het appartement ten volste benut. Het huis was een ravage, een soort karmische roofofbouw. Zou dit nu ook op haar insta account staan?

De wereld op z'n kleinst minstens vijfduizend kilometer van huis, terwijl je die wereld meer dan ooit kan ontdekken en je ziet er overal hetzelfde als thuis. Als op Insta. Als op Facebook. Als op Snapchat. Dat is wie je bent. En die is overal hetzelfde. Globalisering ten top, de wereld kennen via je Iphone en zo overal hetzelfde ideaal nastreven.

En wij de generatie voor hun hebben de wereld ondertussen zo ingericht met onze Airbnb, onze Ubereats en onze Facebook dat die eenheidsworst haalbaar is. Overal. Altijd. Wat is dan eigenlijk nog de meerwaarde van reizen?

Theresa G.

Theresa G. bezocht mijn huis niet een keer maar twee keer. De eerste keer verzekerde ze me van te voren dat ze me niet nodig zou hebben. Ze had OCS, een dwangmatige schoonmaakmanie. Het feit dat ze vaker bij me kwam zag ik maar als compliment; het was er dus schoon en dus deed ik mijn werk goed en na haar verblijf stonden er altijd veel nieuwe schoonmaakproducten in de kast onder de gootsteen.

Theresa G. is een diva. Ze maakt zich al dagen voor haar aankomst zorgen over de hoeveelheid koffers, serieus een stuk of 6 -en geen kleine ook-, die naar binnen moeten. Ik laat haar weten dat je de taxichauffeur daar vast extra voor kan betalen. En als ze aankomt loopt er een kleine gedrongen figuur met al haar koffers, achter haar aan het trapje op.

'Isn't he cute, darling?' kirt ze terwijl ze me omhelst ter begroeting.

Ook laat ze me direct weten dat de nieuwe gordijnen top zijn

maar dat van haar de plaid op de bank de prullenbak in kan. Ze houdt ook enorm van een feestje; mijn bovenburen die hun appartement ook aan toeristen hebben verhuurd, bellen me op een vrijdagnacht om te vertellen dat hun gasten last van mijn gasten hebben.

Ze tindert zich weken van te voren al helemaal suf om hier iedere dag gegarandeerd te zijn van een andere date. Ze verbaast zich erover -ik trouwens ook- dat Nederlandse mannen je de helft van het dinertje laten betalen. Zelf is ze een Libanese advocaat die in Dubai woont. Mannen uit de Arabische landen vindt ze niks.

Haar bezoek aan Nederland heeft buiten de voor haar zeer exotische eet- en Tinder Cultuur nog een ander doel. Ze wilt hier haar eitjes in laten vriezen want op de Emiraten, en in nog veel meer landen is dat verboden voor ongetrouwde vrouwen. Theresa G. is 35 maar gedraagt zich in veel opzichten een doorgeslagen hormonale tiener die net van het Barlaeus gymnasium komt. Zoals ik al zei feest ze dus veel. Verder heeft ze een serieuze schoonmaakmanie en is ze ook nog eens sexverslaafd als ik haar verhalen moet geloven.

Ze zegt dat mannen gek zijn en alleen maar handig voor sex en geld. Ook stelt ze dat liefde niet bestaat in de Arabische wereld en ze het liefst het hele jaar door op vakantie is. Ze wil 6 kilo afvallen, wat me ondoenlijk lijkt gezien de hoeveelheid Leonidas bonbons die ze mee heeft genomen. Ook kondigt ze bij bijna ieder onderwerp wat ze aansnijdt dat ik er waarschijnlijk een andere, onjuiste mening op na hou over dit specifieke onderwerp. Een beetje betweterig. Ik vind haar niet direct aardig, wel zeer amusant en vermakelijk.

Eerlijk gezegd lijkt het me een heel slecht idee als ze besluit kinderen te maken via spermdonor.com. Dat zou je zo'n kindje toch niet aan willen doen zo zonder vader. Als ik dit opper slaat ze mijn angst in de wind. "Who needs men?" ...

In mijn appartement is het spik en span. Niks geen vuilnis of een haartje. Het enige dat ik vond was een klein envelopje onder het matras, er staat in grote krullende letters op 'To Daddy's Girl'.

Kevin

Het is paasweekend. Het zou, zo bleek achteraf, de laatste keer zijn dat ik pasen samen met mijn tante zou vieren. Ze overleed een maand later heel plotseling op 65-jarige leeftijd aan een hersentumor. Ze was mijn lievelingstante. De zus van mijn moeder die niet voor het geluk geboren was. Haar ex-man verdronk en vergokte eens hun hele fortuin waardoor ze van een chique half vrijstaande villa in een krakkemikkig woningbouw-huisje naast een snelweg en met een drukke spoorlijn door de tuin moest gaan wonen.

Haar geliefde kat en hond werden kort na haar verhuizing door de treinen doodgereden. Ik vond dat nog het allerzieligst. Die dronken vage gok oom kon ik missen als kiespijn. Daarna kreeg ze drie keer kanker. Niet iemand op wiens levensloop je jaloers was maar wel een geweldige tante.

Op de paasbrunch moest ik eerder weg omdat ik Kevin binnen moest laten. Hij is een uur te laat. Kevin is een donkere franse jongeman met een zonnebril die zo uit een Givenchy campagne

lijkt te zijn weggelopen. Hij draagt een wollen jas, met daaronder een zwart gilet en een wit overhemd. Zijn pantalon is ook zwart en hij draagt glimmende puntige loafers. Een vrij flamboyante outfit voor een zondagmiddag. Zijn halflange haar zit strak in een staart en ik ben onder de indruk van zijn voorkomen. Knap ding. Als hij zich geïnstalleerd heeft op de bank gaat de zonnebril af en zegt hij dat hij nu eindelijk kan slapen. Ik ben wel wat gewend maar aangezien het half 2 is vind ik het toch een beetje vreemd. Ik vraag hem waarom hij zo moe is.

'I'm a professional poker player and I played in a tournament last night. I'm in love with this sofa'

Ik vraag of hij heeft gewonnen. Raadselachtig kijkt hij mij aan en hij antwoordt niet. In plaats daarvan vraagt hij me of ik de gordijnen voor hem dicht wil doen. Ik wil dit eigenlijk niet omdat ik niet zijn persoonlijke bediende ben, maar zijn charmante voorkomen zet me na een korte aarzeling toch in beweging. Hij glimlacht, laat heel even zijn blik over me heen glijden en doet zijn ogen dicht. Ik ga maar weg.

Om half zes 's morgens een sms van Kevin. 'Hola Sweetie Wieke, how do I connect the wifi..' Ondanks dat ik dit een vrij domme vraag vind voor een ogenschijnlijk jong en modern iemand, begin ik een lange manual te typen.

Een paar uur later smst hij weer dat het kapot is. Ik neem aan dat hij de wifi bedoelt. Ik moet erheen. Meestal vind ik het vervelend maar voor deze vreemde knappe figuur wil ik het wel doen. In het appartement is het donker en het ruikt er naar een coffeshop. De Wifi werkt, mijn gast is in geen velden of wegen te bekennen.

Middenin de nacht krijg ik weer een tekstje; 'Sorryyyy Sweetie Wieke, I was on the casino for a tournament and after a party close to the casino! It was crazy night, I deserved my bed... Muchos Besos !'

Het zal wel. Ik kan geen hoogte krijgen van knappe Kevin. Hij tekst me twee dagen later dat hij zo zal vertrekken. Als ik het appartement binnenkom om schoon te maken ligt er een zak paas-eitjes en een fiche van 100 dollar van de Monte Carlo Poker Club op tafel. Ik hoor nooit meer iets van hem maar moet altijd aan mijn tante denken als ik het 100 dollar fiche dat in een la rond-slingert tegenkom. Op een dag ga ik naar Monte Carlo.

MONTE CARLO

\$100

POKER CLUB

Lucia & Tamara

Lucia & Tamara willen met hun hondje komen. Lucia is jong maar als ik haar profiel check lees ik niets dan louterende woorden over deze twee rustige zusters.

"Cute and sweet twin, the apartment was very clean and neat. I recommend Lucia as a Guest."

Oh interessant. Tweeling. Dat vind ik leuk. Ik accepteer de dames.

Twee identieke personen met een wit maltezertje rijden hun grote vier koffers mijn gang binnen. Ze praten hetzelfde, bewegen hetzelfde en hebben precies dezelfde mollige lijfjes. Het hondje rent opgewonden van de een naar de ander alsof het hen en de koffers delegeert en wil zeggen; parkeer maar hier, ik regel het wel.

'Hi I'm Lucia.'

'Hi I'm Tamara.'

Samen: 'This is William.'

William begint op de bank te rijden en de dames roepen hem schaterlachend tot de orde. Ik leg ze kort wat dingen uit en vertrek.

Twee avonden later gaat mijn telefoon om een uur of 8. Tamara: 'Wieke, the light in the whole house shut down.' 'Did you try the switch in the electricity closet?' 'We don't know how this works.' 'Ok, I'm on my way.'

Een kwartier later sta ik voor een donker huis. Ik steek de sleutel in het slot en ik hoor direct een waakse William op me afkomen. Het hele huis is pikdonker en ik ga op mn gevoel de stoppenkast af.

'Oh Wieke, William played kind of wild when we were in bath and then the light switched of.' Licht duits accent.

'Thank you so much to come.'

Ik heb geen idee wie er nu tegen me praat. Misschien zijn ze het samen, maar het kan ook of Tamara of Lucia zijn.

'Heeft hij in het bubbelbad gespeeld? Heeft hij misschien per ongeluk de schakel van het bubbelbad ingedrukt?'

'Oh, shit, maybe also...'. Dezelfde stem twee keer galmend door elkaar. Best Freaky.

Dat kutbad! Ik had er nog een plakker overheen gedaan, maar die kleine Maltezer pootjes trekken zich daar natuurlijk niets van aan. Ik kruip onder het bad en begin schakels om te zetten. William stuift opgewonden en nat om me heen.

Het werkt niet. Pas als ik elke schakelaar per groep door het hele huis aan en uit doe gaat het licht weer aan. De hele badkamer zit onder de kleine natte Maltezer voetafdrukjes. Ik plak de badschakelaar nog even extra af met gaffer tape en verdwijn.

Als ik een dag later terugkom vind ik alleen een enkele haar van William. En uit het kleine lampje naast de bank is een grote hap genomen; daar waar de fitting zat is de afdruk van een klein Maltezer mondje zichtbaar. Ik verdenk toch dit lampje voor de stroomstoring in mijn huis en niet mijn bad; Ik begin de plakker weer van de badschakelaar te krabben.

Thanks for everything. The apartment
is amazing & we had a great time!!

We left some towels cleaning in the
washing machine.

Luca & Tamara

Gladys

Het is hoogzomer als ik een zeer persoonlijke mail van Gladys ontvang. Ze is een Canadese weduwe die benieuwd is naar Amsterdam. Ik antwoord enthousiast dat ze welkom is.

Er is wel een klein probleem. Gladys is 76 en niet zo goed ter been. Het trapje van 5 treden dat je op moet om bij de voordeur te komen zou weleens een belemmering kunnen zijn. Ik schrijf haar terug over het trapje, en vraag haar of dit een probleem is. Ik zeg ook dat ik haar zal helpen de koffers te tillen. Ze gaat direct akkoord en we raken aan de praat.

We mailen in de komende week nog geregeld over haar reis en ik verheug me erop om deze oude dame een leuke vakantie te verzorgen. Ze is de oudste gast die ik ooit ga ontvangen.

Ze komt aan op een hete zomerdag in juli. Ze is een half uur te vroeg en ik haast me om haar niet te lang te laten wachten. Met een bos bloemen onder mijn arm help ik haar het trapje op. Dat gaat inderdaad niet bepaald flawless. Ze is hartelijk en lief. Ze voelt als een vriendin.

Als we boven zijn serveer ik haar ijswater met gember en munt.

Ze gaat op mijn bank zitten en kijkt naar de dampende straat. Het is echt heel warm; Amsterdam gebukt onder een hittegolf. De oude huisjes zijn niet berekend op de hitte en worden vochtig en klam.

Ze begint te vertellen dat ze een zoon heeft en gestorven is aan Aids in 1986. Hij was steward en heeft het virus op een van zijn trips opgedaan. 'James was only 23' zegt ze zacht.

Het schijnt het grootste verdriet te zijn wat er is, een kind verliezen. En blijkbaar is Gladys al 30 jaar verdrietig over het verlies van haar enige kind. James vertelde altijd honderduit over Sydney, New York, Rio de Janeiro, San Francisco en Amsterdam en de geweldige vrijheid die hij voelde om te zijn wie hij was. Gladys' man wilde nooit ergens heen; hij heeft nooit geaccepteerd hoe James was.

Ik voel enorm veel bewondering voor deze dame die ondanks haar hoge leeftijd op zoek gaat op de plekken die hem waarschijnlijk ook naar zijn verschrikkelijke einde hebben gebracht. Ik vind het een machtig eerbetoon en ontzettend dapper.

Toen haar man twee jaar geleden overleed besloot ze al deze steden in haar eentje te gaan verkennen. Amsterdam is de laatste op het rijtje. De hele wereld zien alsof je op pelgrimstocht bent door het verleden van je zoon die al zo lang dood is. We besluiten een biertje te gaan drinken in een café op de Brouwersgracht en daarna breng ik haar weer terug. Ik ben diep onder de indruk van haar.

Gladys bezoekt het Homomonument en Anne Frank huis. We wandelen samen op haar laatste avond door de Reguliersdwarstraat. Ze loopt als een oude dame. Als afsluiter trakteert ze op een fles wijn bij French Connection; een bistro die gevestigd is in een kelder waar vroeger DOK zat. Ze vertelt me dat dit een plek was waar 'fascinerende' heftige homofeesten werden gehouden. Door clubs als deze werd de identiteit van de homo's langzaam erkent en zo leverde DOK een bijdrage aan de homo-hoofdstad die Amsterdam later zou worden en de –nu weliswaar stagnerende- acceptatie van homo's wereldwijd.' Gladys doet haar research.

'James has been here', mijmert Gladys. 'James has been dancing and kissing for his freedom'. Ik krijg tranen in mijn ogen. Ik heb

me vergist. Gladys is niet alleen maar bedroefd. Ze is ook heel trots op haar zoon.

Haar trip zit er bijna op. 'Het zal moeilijk worden niet meer naar James op zoek te zijn, hoe verder ik ging, hoe dichterbij hem kwam. En nu moet ik weer terug.' De aangeschoten oude dame strijkt over mijn gezicht en fluistert 'dank je'.

Loulou & Pita

Loulou komt met haar vriendin Pita uit Brazilië om aan de pride deel te nemen. Ze komt op een vrijdag ochtend aan en vraagt me om een gunst. Ze wil graag rode rozen en champagne bij aankomst, want zo vertrouwt ze me toe, ik ga Pita ten huwelijk vragen.

Een huis kan zich vullen met geluk, net zo makkelijk als met negativiteit. Dat is denk ik ook de kracht van Airbnb; het persoonlijke wordt gemaakt door emoties en herinneringen van de personen die in een huis wonen. Anders dan in een hotel.

Ik ben gaan verhuren voor het geld. Laat dat duidelijk zijn, maar ook omdat ik mensen op een van de mooiste plekken van de wereld nieuwe herinneringen te maken. Ik geloof in de deeleconomie. Laat mijn huis een prachtig decor voor de mooie gebeurtenissen van andermans leven zijn. Mi casa Su casa.

Toen ik in Stellenbosch door mijn (nu) man ten huwelijk werd gevraagd liep ik over van geluk. Het was op een wijnboerderij met hotel en de hele wereld mocht het weten. Ik herinner me nog de zoon van de eigenaar die het zure grapje maakte 'first comes

an engagement ring, then a wedding ring, then the suffering...' Zijn moeder greep onmiddellijk in door een fles champagne op tafel te zetten en te roepen dat dit toch alleen maar kon komen van iemand zonder geliefde. Ik was zo uitzinnig dat het me geen bal interesseerde.

Ik druipt over van romantiek en koop champagne, rozen en bonbons. Als Loulou en Pita binnenkomen maak ik me discreet uit de voeten. Ze zijn minder Braziliaans dan ik me had voorgesteld; al zijn ze wel twee uur te laat. Lucia is een stevige Giselle-achtige blondine. Pita is een gedrongen vrouwtje met een Indiaans-achtig gelaat. Ze zijn moe en minder vrolijk dan ik gewend ben van Brazilianen. Het hele weekend zijn ze vaag in mijn gedachten.

Omdat ik benieuwd ben hoe het geweest is ga ik hen uitchecken op dinsdagmiddag. De dames zijn rustig en als ik hen vraag hoe het was lachen ze geheimzinnig. Ik zoen Pita en maak nergens uit op dat ze net verloofd is. Geen dubbelzinnige glimlach, geen ring; niet eens een opmerking. Loulou bedankt me nog door me in mijn arm te knijpen als ze me gedag zoent. Hetgeen erop duidt dat ze haar gevraagd heeft. Dan gaan ze.

De fles is leeg en ligt in de vuilnisbak. De rozen staan nog fier in hun vaas en ik laat ze staan. De bonbons zijn weg. Ik merk dat ik een beetje teleurgesteld ben. Ik had een uitgelaten stel verwacht dat elkaar verliefd aan zou staren en aan iedereen de ring zou laten zien. Maar niets van dit voor Loulou en Pita.

Stofzuigen onder het bed. Er ligt iets gek. Ik moet even goed kijken wat het is. Een klein doorzichtig siliconen ringetje met een vierkant doosje erop. Onder het bed ligt een kleine cockring. Ik moet even nadenken. De enige tool die ik hier niet verwacht is een cockring. Een cockring op het meest romantische weekend van deze twee wat stugge dikes. Fysiek ook nog eens een raadsel hoe ze het gebruiken; engagement ring, wedding ring, cock ring; mijn idee van geluk is het mijne. Lang leve het memorabele aanzoek hier op de Driehoekstraat. Ik hoop dat ze nog lang en gelukkig leven.

Heather & Paul

Dat trapje is nogal een ding.

Ik zie ze van door het raam aankomen. Heather is een vrouw van mijn leeftijd in een rolstoel. Paul is een grote kerel die de koffers uit de taxi haalt. Ik doe de deur open en groet ze. Ze groeten lachend terug.

Paul tilt Heather op uit de rolstoel en draagt haar het trapje op naar binnen. Hij parkeert haar even in de gang; ze blijft gammel staan. Dan haalt hij de rolstoel en zet haar terug in de stoel. Ze rijdt de kamer in.

De eerste keer ben ik redelijk verbijsterd.

Mijn huis is nou niet echt rolstoel proof. Het heeft dat trapje. De gang is smal. Bij de badkamer is ook een treetje en de slaapkamer

is zo klein dat je er amper in kan lopen, laat staan rijden. Maar ze blijven komen. Met valentijnsdag nog een keer. De zomervakantie. En het jaar daarop versier ik het hele huis als ze met kerst komen. Ik vind het fijn om voor mensen te zorgen. Zorgen voor mensen die voor elkaar zorgen.

Ze vertelt me dat ze een ongeneeslijke ziekte heeft en ze niet oud zal worden. Ik schrik hier natuurlijk van. Zo'n sprankelend verliefd meisje, stervende.

Paul is zo lief voor haar. Hij draagt haar vaak door mijn huisje heen en behandelt haar als een koningin. Zij geniet van elke aanraking.

De laatste keer dat Heather zou komen belde ze af omdat ze naar het ziekenhuis moest. Omdat ik een jaar niets meer van haar hoorde vreesde ik het ergste. Ik heb er maanden over nagedacht, maar uiteindelijk heb ik haar geschreven om te vragen hoe het ging.

Hi Wieke!

How lovely to hear from you, congratulations and all the best to you and your husband, :) how exciting!

I am fine, just had to change treatment and let things settle down but I'm ok! Thank you so much for asking, John and I will always love Amsterdam and dream of winning the lottery to buy the house! Lol, we love it, definitely couldn't stay anywhere other than your house when we visit Amsterdam, we not made it over this year as we've been saving for the boring adult stuff lol, we will hopefully visit for kings day next year if the funds allow! :P

Heather and John xxx

Hierna vernam ik niets meer van ze. Ik hoop nog elke dag dat hij nog goed voor haar kan zorgen. Maar naarmate de jaren verstrijken en ik geen reservering van hun krijg, durf ik haar niet meer te mailen. Ik ben bang dat een reactie dan uit zal blijven.

Meike Zonderland

Als je in het buitenland woont ben je eigenlijk altijd een beetje weg. Met kerstmis of verjaardagen mis je altijd je vrienden en familie in het land van herkomst of je vrienden in je nieuwe land. Je kan jaren wegblijven en toch Nederland nog steeds als een soort thuis voelen hoewel je er eigenlijk altijd alleen maar naar teruggaat, je nieuwe land is je nu en je toekomst. En toch kan je altijd terug gaan.

Het is een koude novemberochtend als Meike bij mij incheckt. Hoewel haar mails in het engels zijn doet haar naam vermoeden dat ze uit Nederland komt. Dit blijkt te kloppen. Meike werkt in Washington voor de wereldbank. Ze is een grote en struise dame die zonder opsmuk haar entrée maakt. Ik vind haar bijna on-nederlands Nederlands.

Ze is ongetrouwd en komt haar familie opzoeken. Kinderen heeft ze niet, zegt ze nuchter, 'dat is met die Amerikaanse werktijden sowieso ondoenlijk als je geen familie hebt, het is of kinderen of

een carrière. Ik heb voor het laatste gekozen.'

Meike is voor ze op de Driehoekstraat kwam inchecken even bij de school van haar neefjes geweest om ze te verrassen. 'Het is altijd leuk om de royale tante te zijn.'

Ik kan het me voorstellen, een gezellige, mollige tante met veel geld uit Amerika. Daar had ik er ook wel eentje van willen hebben.

Ze vraagt me wat ik doe. Ik vertel haar dat ik zelf een kind heb en geen carrière. Dit eerste is niet waar. Het tweede wel. Maar ik heb geen zin om uit te leggen dat mijn huis mijn inkomen is geworden en ik er momenteel genoeg mee verdien om verder weinig ander werk te doen. Moeder zijn klinkt altijd als een goed excuus om moeilijke vragen hierover te vermijden.

Ergens voelt het als verraad naar mijn heerlijke paleisje toe om haar steeds maar aan andere mensen uit te lenen. Haar uit te bat-en alsof het een commercieel object zodat ik kan doen wat ik wil zonder er al te veel voor te werken. Een huis heeft een ziel, een gevoel en ik voel af en toe de pijn van het huis als er mensen in hebben geslapen die niet lief genoeg voor haar zijn geweest. Dan is het alsof ze akelig is toegetakeld na een nachtje in de kroeg. Er zitten schaafwonden op haar knieën, blauwe plekken op haar armen en bloedkorstjes om haar neus. Ik moet haar baden, luchten en knuffelen. Dan is ze niet meer verdrietig en herstelt ze in de veilige vriendin die er al zolang voor me is.

Nu moet ik weg want Meike wil nog wat werken voordat haar meetings beginnen. Ik laat haar en mijn huis achter me.

Ze blijft een week langer. Ik zie haar niet meer. Als ik kom schoonmaken zit er een kaart in de enveloppe met geld.

'Dank je wel voor dit heerlijke verblijf. Dit was een van die momenten dat ik me kon voorstellen om weer in Nederland te gaan wonen. Groet, Meike Zonderland'

Op de voorkant van de kaart staan twee beren voor een huis: 'There's no place like home.'

Dave en Jimmy

Het Albert Heijn winkelwagentje prompt voor mijn buitendeur met een lege whiskeyfles erin zegt het eigenlijk al. Het Amsterdam Dance Event heeft ook zijn intrede in mijn appartement gedaan.

Dave en Jimmy hadden zin in ADE. Bij ontvangst waren ze niet te houden en spraken opgewonden over de Panama, Martin Garrix en drugs. Ik schat ze op eind twintig en toen was ik precies hetzelfde. ADE was voor mij altijd al een korte vakantie in eigen stad, laat staan als je er helemaal speciaal voor uit East Croydon komt.

Zelden maak ik mee dat mensen nog niet weg zijn als ik aankom om mijn schoonmaakwerkzaamheden te beginnen. Nu wel. Het verbaast me allerminst.

Jimmy doet de deur voor me open. Dave ligt nog in bed als ik binnenkom. Er staan grote volle glazen witte wijn op tafel. Een geweldige hoeveelheid lege blikjes, kleding, polsbandjes, pakjes sigaretten en ander feest gerelateerd goed bewoont het appartement. Ik tover een glimlach op mijn gezicht en vraag ze hoe laat ze van plan zijn te vertrekken.

'Midday, love'

'That's in 30 minutes, and checkout time is actually now.'

Omdat ik niet een 'moody maid' wil zijn besluit ik om over drie kwartier terug te komen. Ik zie dat er naast Dave nog een meisje in bed ligt.

'See you in a bit'

Ik neem alvast een vuilniszak mee en kijk buiten nog even naar het winkelwagentje. Archetypisch: rokende, drinkende, snuivende, schreeuwende, neukende, asociale, arrogante party bezoekers. De Amsterdamse airbnb cultuur dit weekend omvat in een verdwaald winkelwagentje.

Nicole Redfox

Een ruimte kan spoken –daar geloof ik wel in- maar het spook is niet iedereen slecht gezind. Dus kan het spook voor de een eng zijn terwijl de ander hem absoluut niet als zodanig zal herkennen. Iemand waar het huisspook wel problemen mee had was Nicole. Een neurotische dertiger uit Essex, met kort geknipt haar en een neus piercing. Ze begon direct over mijn verzameling yoga en mindfulness boeken. 'I read this one and this one' En ze begint lyrisch in The Secret te bladeren. Ik las deze zelfhulpboeken toen ik eenzaam aan het bijkomen was van de relatie die ik ooit eens de liefde van mijn leven noemde. Ik verslond ze, Tolle, Rinpoche, Byrne en Osho in de hoop meer van het bestaan te begrijpen. Nu ik weer mezelf ben zie ik een sterke overeenkomst tussen alle schrijvers en de mensen die bij deze boeken zweren; we zijn allemaal op zoek; alleen niet iedereen heeft het moeilijk op die zoektocht. Nicole heeft vrienden hier en na een kort gesprek liet ik haar alleen.

Het is half twaalf 's avonds als ik een smsje krijg en direct daarna

de telefoon lang overgaat. Ik kreun. 'Wat nou?'

Ik krijg een compleet overstuurd mens aan de lijn. Ze kan er niks aan doen, het is niet haar fout maar het bubbelbad gaat niet meer uit. Het is echt niet haar fout, Wieke. En dat nog eens dertig keer. Ik maan haar een beetje tot kalmte want ze hyperventileert en schreeuwt. Er zit niets anders op dan naar de Jordaan te gaan en zelf te kijken of ik het bubbelbad uit kan krijgen.

Als ik aankom is de pikdonkere ruimte een soort stoombad met daarin Nicole die helemaal over de rooie gaat. Er is hier geblowd. Het bubbelbad maakt een enorme herrie. Ik loop de half open badkamer in. Een korte inspectie vertelt me dat de drukknop van het bubbelbad zo hard is ingedrukt dat hij lam is en dus niet meer naar ons luistert. Dat kan slijtage zijn, het kan ook een hysterische vinger geweest zijn die hard en schokkerig op de knop heeft gedanst. Het water klotst alle kanten op en de vloer is zeiknat. Ik moet via een luikje onder het bubbelbad kruipen. Het bubbelbad stopt. Nicole houdt op met paniekeren.

Twee dagen later belt Nicole me om te vertellen dat ze een dag eerder wil vertrekken, haar vrienden zijn bij haar langs geweest maar ze hebben geen tijd om vaker van Nicoles gezelschap te genieten. Ik vind het allemaal erg omslachtig klinken, maar ik heb ook geen zin om haar tegen te spreken want misschien gaat ze dan weer hyperventileren.

Als ik aankom staat Nicole joviaal in de deur. Oh ze is zo blij om weer naar huis te gaan. En wat is het toch een heerlijk weer. Ze moet wel iets bekennen. 'That Chair broke.' Ik kijk naar het Ikea fauteuil en zie inderdaad dat de stoel kapot is.

'I can't help it. My friend just sat and it broke.' 'Het maakt niet uit Nicole, excuus nog voor de bubbelbad problemen.'

'You are so lovely, I loved staying here. This is an amazing place, thank you.'

Ik geloof haar niet. Twee dagen later ontvang ik een recensie. 'I was unfortunate as the Jacuzzi broke the first night and I didn't know what to do. The maid was rude and she wasn't very helpful. I was promised a refund of monies but didn't receive it?! One armchair was broken: lucky no one was hurt when it collapsed!! Very dangerous. There were hairs in my bed and dirt all over the place. When I said something, she didn't listen. This is an ideal location and nice and quiet.. But the house really needs a bit of TLC tho!' And so need you Nicole.

Jean Jacques Philippe en Beau

Net zoals in alle andere huizen gaat er wel eens iets kapot in mijn appartement. Vaker dan ik zou willen is er iets mis met mijn bubbelbad.

Toerisme in Amsterdam, voor mij, is een hele dubbele business. Enerzijds ben ik blij dat er toeristen zijn, het is gezellig, ik ben altijd trots om over Amsterdam te vertellen en –in mijn geval niet geheel onbelangrijk- het levert enorm veel geld op. Toch heb ik tegelijkertijd een grondige hekel aan de bezoekers. Ze lopen over het fietspad en door hen krijgt een schraal en eenzijdig winkeltje de overhand in de prachtige stad. De huizenprijzen gaan skyhigh omdat iedereen wel zo'n gezellig en lucratief bnb'tje wil uitbuiten en bezoekers zijn vaak zo enorm slordig in de omgang met de stad of hun verblijfplaats. Van vooral dat laatste heb ik last. Het lijkt soms wel alsof het sommigen niet deert of ze dingen heel of kapot laten want het behoort hen toch niet toe en volgende week zijn ze weer vertrokken naar hun thuisland of elders. Nee,

veel toeristen hebben geen hart voor Amsterdam op de manier zoals wij dat hebben.

Het bubbelbad is erg vaak kapot, en na Nicole Hysterica is het er helemaal mee opgehouden. Ik heb daar een mannetje voor. Mijn mannetje heet Will Whirlpool en komt uit Leerdam. Omdat hij uit Leerdam komt en uitsluitend Whirlpools repareert en het daardoor heel druk heeft, is Will Whirlpool altijd heel moeilijk te boeken. Will is een grote wat oudere, zongebruinde man in een Mercedes E-Klasse. Whirlpools zijn goede business.

Op een prachtig zomerse dag heb ik met hem afgesproken. Het is de tweede keer dat hij mijn bubbelbad komt maken. Mijn appartement is bewoond door Jean Jacques Philippe en Beau. Twee charmante mooie gays die wel vaker een weekendje komen. Jean Jacques Philippe is wijnimporteur en komt ook wel eens met iemand anders maar ik weet niet of Beau dit weet.

Will Whirlpool is blijkbaar iets eerder want als ik aankom zie ik zijn dikke Mercedes buiten staan. Ik bel aan en direct doet Wil de deur open.

'Hallo, er staat er hier eentje in zijn nakie!' zegt Will vrolijk. Ik weet even niet zo goed wat ik moet doen. Will is blijkbaar zonder aan te bellen het huis binnen gestapt. Mijn god wat genant. Ik zou dat nooit doen. Jean Jacques Philippe staat met een handdoekje om naast Will.

'Vieki, we were not ready yet... I am sooo sorryyy...'

Will stapt naast me de deur weer uit. Het is een beetje ongemakkelijk.

'Tu aime ta séjour?' 'oui, oui'. En voordat ik er erg in heb draait Jean Jacques Philippe zich om om iets te pakken. Hij komt terug met twee flessen Krug Clos d'Ambonnay. De duurste champagne die ik ooit in mijn handen heb gehad.

'A vous, because we are so late.' Reikt me de flessen en hij doet de deur dicht.

Will was die dag erg vrolijk. Niet alleen om wat hij die ochtend had aangetroffen, een mooie blote homo, maar ook vanwege de pomp die hij verving in mijn bubbelbad. Dat kostte 800,- euro. Ik had een iets minder goede dag.

Alexander Mirzahi

In het hoogseizoen is mijn huis duur. 209 euro per nacht vraag ik ervoor. Ik doe dit om te voorkomen dat ik armetierig tuig in mijn huis krijg wat niet goed voor mijn stulp zorgt. En omdat het kan. Alexander komt alleen en blijft 8 dagen. Hij heeft een vip kaarten voor Welcome to the Future. Ik ben benieuwd met wie hij daar naartoe gaat. Een paar dagen voordat hij aankomt vraagt hij me per sms of ik wat voor hem kan regelen. Ik neem aan dat het hier om drugs gaat. Ik regel dat wel, al laat ik de coke natuurlijk wel drie keer over de kop gaan.

Als Alex op een donderdagavond aankomt zegt hij mij dat hij de drugs al heeft geregeld. Omdat ik geen zin heb om de coke aan iemand anders te verkopen of het zelf allemaal op te gaan snuiven, zeg hem dat ik de deal al rond heb en zo krijgt hij er nog eens 4 gram erbij. Een beetje morrend betaalt hij. Dan vraagt hij of ik

boodschappen voor hem wil doen. Dat wil ik niet. Echt aardig is hij niet tegen me, maar misschien komt dat ook omdat ik hem 500 euro voor slechte coke laat betalen. Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat hij op me neerkijkt. Ik ga maar weg.

Ik hoor een hele week niets van hem en kom na zijn uitcheck pas terug. Misschien was het toch niet zo'n goed idee om hem zo af te zetten met die coke. Inhaligheid wordt bestraft in mijn huis.

Het is een puinhoop. Al het beddengoed is uit de kasten gehaald. Er liggen door het huis heen welgeteld 26 vochtige handdoeken. Overall staan lege flessen wodka, pony pakjes, condoomverpakkingen en lege pakjes sigaretten.

Tot overmaat van ramp belt de buurvrouw aan. Ze zegt: 'Die rus die had hier allemaal hoeren in je huis! Ze stonden te schreeuwen in de patio vrijdagnacht.' Ik bied haar mijn excuus aan en voel me ontzettend stom. Hoe kan ik nou denken dat iemand die je zoveel drugs uitdeelt alleen maar naar een festival gaat? Die neemt het festival natuurlijk mee naar huis!

Zo had ik de prijs logica nog niet bekeken. Met 209 euro per nacht heeft hij natuurlijk ook geld genoeg om een heel bordeel hier voor een paar uur te boeken en de vrijgevlige bachelor uit te hangen. En omdat ik hem ongeveer gedwongen heb zichzelf te drogeren is mijn huis nu een puinhoop en mijn buurvrouw boos.

Mijn huizen karma is genadeloos voor me geweest. Het sist me toe; Wat jij niet wil dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet. Ik begin de wasmachine vol te laden en ik neem me plechtig voor nooit meer zo inhalig te zijn.

Als ik na 8 wassen en vier uur opruimen klaar ben haal ik mijn advertentie offline. Ik besluit voorlopig even op te houden met het verhuren. Ik vind het zielig voor mijn huis dat ze zo is afgedankt. Voorlopig ga ik even zelf van haar houden.

Nir & Dror

Twee Israëliëse mannen checken in op dinsdag. Omdat ze met een goedkope vlucht zijn gekomen, arriveren ze om twee uur 's nachts. De bar waar ik meestal de sleutel leg is dicht dus ik heb de sleutel verderop in mijn straat onder een bloempot verstopt.

Dit zorgt voor wat lacherige consternatie. 'Het is toch geen speurtocht?' En: 'Is dat wel veilig? Kan je niet gewoon op ons wachten, we moeten toch inchecken?' Waarop ik direct antwoord dat alleen goedkope bordelen mensen inchecken na 12 uur 's nachts en ik de volgende dag om half tien op mijn werk moest zijn. Dit is niet aardig, maar ik vind het ook niet aardig om middenin de nacht aan te komen.

Ik zie en hoor ze de hele week niet. Maar omdat ik ook geen klachten krijg laat ik het gewoon lekker zo. Op zondag vertrekken ze weer en ik kom maandag morgen de –voorspelbare- balans opmaken.

We zien potten Skippy met lepelgaten in de pindakaas op het aanrecht. Overal paarse wikkels van Cadbury en Milka –nooit Verkade

of Lindt- repen chocolade. Haribo snoep zakjes, een fles vanille cola, een paar lege flessen mineraalwater. Twee onaangebroken bakjes Maaa'za hoemoes, een pakje kaasblokjes van old Amsterdam waar 1 blokje kaas uit is. Een onaangebroken pak goedkope fusilli, een brood en blikje cola. Een nog bijna volle fles conditioner, scheermesjes en een fles mondwater. Ook liggen er ontelbaar veel wattenstaafjes met oorsmeer in het afvalbakje.

Ik tref dit assortiment spullen in grotere of kleinere omvang vaker aan ongeacht afkomst, leeftijd of geslacht. Al kan ik wel zeggen dat Noord Europeanen doorgaans wat minder snoep achterlaten en meer alcoholische dranken –blikjes-laten staan. Arabieren houden van zoetheit. Fransen kopen vaak hun eigen kaasjes. Chinezen kopen standaard zoutjes of chips.

Nir en Dror met hun typische onherleidbare Hebreeuwse namen doen qua toiletartikelen niet onder voor wat anderen hier de afgelopen maand achterlieten. Het meeste in de badkamer wordt niet meegenomen omdat de grote flessen vloeistof niet in de handbagage mogen. Amerikaanse, Israëliëse en een paar Aziatische vliegtuigmaatschappijen mijden daarbij ook nog scheermesjes uit de cabine en met het toegenomen handbagage bij low-cost vliegtuigmaatschappijen blijven ze dus steeds vaker achter in mijn huis. Ik kom tegenwoordig om in de scheermesjes.

Opvallend is de aanschaf van suikerklontjes. Omdat ik niet zou weten wat ik met zo'n pak moet, -ik eet zelf geen suiker- gooi ik het dan maar weg, waardoor ik me instant schuldig voel naar mensen in Aleppo. Ook dit is niet het eerste pak suiker dat ik weggooi en mijn uitdrukkelijke verzoek om gebruik te maken van de suikerstaafjes –biologische rietsuiker, naast de koffieautomaat- en de pakken Albert Heijn-suiker van 79 cent te laten staan, is weer eens in de wind geslagen.

Iets dat me mateloos irriteert en zorgen baart; Xenofobe smetvrees en onzorgvuldigheid van vreemde reizigers, een dik minpunt van het toerisme. Want waar ik me in het begin van mijn Airbnb carrière nog verheugde op de diversiteit van mijn gasten, naarmate ik meer mensen ontvang begin ik me steeds meer zorgen te maken omdat uit alles blijkt dat deze diversiteit tegenvalt en toerisme in deze hoedanigheid niet bepaalt gezond is voor onze planeet. De achterblijfselen van Nir & Dror zijn daar het suikerzoete bewijs van.

Old Amsterdam®

PROEF HET KARAKTER

BORRELBLOKJES

Old Amsterdam

Tedi

Sommige gasten vergeet je. Anderen blijven je bij omdat ze iets bijzonders hebben. Bezoekers zijn bijvoorbeeld heel verliefd, andere gasten maken dingen stuk en weer anderen stellen onmogelijke vragen. Er zijn momenten dat ik mijn reizigers vervloek en soms ben ik dol op ze.

Veel gasten ontmoet ik nooit. Zo ook Tedi.

'My name is Tedi. I am coming to Amsterdam Because i am attending the PLMA trade show, as i am purchasing manager for a firm.

Since Amsterdam is a beautiful city and i really enjoy it, i thought to bring my girlfriend along as well.'

Tedi komt uit Lissabon. Het toeval wil dat ik in Lissabon ga dat weekend, omdat mijn vriendje een congres heeft. Een uitwisseling van inwoners, zakelijke toeristen met hetzelfde doel.

Bij iedere gast heb ik een vooroordeel. Airbnb stelt in haar voorwaarde dat je niemand mag weigeren op afkomst, religie of

geslacht. Ik hou me daar niet aan. Ik zou liegen als ik zeg dat ik iedereen nog zonder naar zijn afkomst te kijken in mijn huis laat. Het klinkt gevaarlijk om mensen hun nationaliteit te generaliseren hier maar ik heb ondertussen zeker wel gelijkenissen ontdekt in afkomst. Prettig of niet, en enorm generaliserend. Maar ik spreek uit ervaring...

Duitsers zijn stipt en houden niet van verrassingen. Dat maakt ze vaak een tijdrovend project omdat ze van te voren alle reserveringen, fietsen en museum tickets geregeld zien. Fransen zijn een tikkie arrogant en houden van drank. Ook zijn ze vaak ontevreden. Engelsen zijn ook van de tijd en strijken graag. Op een enkeling na zijn het gelukkige mensen. Israëliërs blowen veel en zijn zuinig. Ook zijn ze vaak te laat.

Russen wil ik niet meer in mijn huis omdat ze mijn huis als hotel zien en mij dan vaak als personeel behandelen en daarin erg onbeschoft zijn. Of ze spreken zo slecht engels dat ik het gewoon helemaal niet begrijp. Chinezen zijn vaak vies. Zuid-Afrikanen zijn bereisd en betweters omdat ze altijd alles met de criminaliteit in hun eigen land vergelijken. Amerikanen zijn dankbaar maar eten vieze dingen.

Canadezen zijn lief en avontuurlijk en vaak dikker dan hun zuiderburen. Brazilianen zijn vrolijk maar komen bijna altijd te laat. Argentijnen zijn hartelijk en vrijgevig. Turken zijn intelligent en geïnteresseerd in geschiedenis. En Portugezen zijn ontzettend schoon.

Tedi komt laat aan. Ik leg dan altijd de sleutels bij een bar in de straat neer. Ze krijgen bij aankomst een biertje van de barvrouw dat ik al voor haar betaald heb. Hij appt me direct om me te bedanken. 'What a warm welcome!'

Ik app haar terug dat Lissabon geweldig is.

Tedi's rescensie. 'Great host even thou i didn't get a chance to meet with her , the house was great...and the location was top!...i would stay here again!'

Het huis ziet eruit alsof er geen mens geweest is. Een afgehaald bed. Handdoeken keurig opgevouwen op de wasmand. Een smetteloze wc. Kopjes afgewassen. De Portugees is een schone gast.

Ali, Manal en hun dochters.

In augustus checken Ali, zijn vrouw Manal en piepjonge dochters in. Ze komen uit Dubai.

Ik spreek een aankomsttijd meestal een dag of wat van te voren af maar Ali reageerde niet op mijn mailtjes. Ik leg nog de hand aan wat klusjes terwijl ik op hen wacht. Ali laat om een uur weten dat ze eraan komen.

Arabische mannen met gezin zijn vaak wat autoritair. Meestal vind ik dat vervelend maar ik ben net zelf moeder geworden en ik merk dat ik een zwak heb voor familie mannen. Bovendien vind ik het leuk mijn huis thuis te laten zijn voor twee kleine meisjes uit Dubai. Als de familie voor de deur staat blijf ik bovenaan de trap staan om de dochttertjes op te vangen die voorzichtig naar boven schuifelen. Moeder en Ali stappen ook puffend de trap op.

'Marhaban. Welcome' zeg ik. Ali stelt zich voor, ik zoen Manal drie keer en maak een grapje over ons zo Hollandse derde kusje; 'Yes we never stop kissing'. Manal lacht. Ik ga door mijn knieën en begroet

de twee beeldjes. 'Salam, Keef halek?' De meisjes giechelen om mijn rare Arabische uitspraak.

De koffers staan nog buiten. 'Is there an elevator?' Ik kijk rond. Hij volgt mijn blik en concludeert met mij dat er geen plek is voor een lift. Hij zucht. "With this heat". Ik knik. This heat. 5 treetjes. 'Tis wat, Ali.' Mijn blik kruist die van Manal en we glimlachen samenzweerderig. Laat die man dat maar doen en Ali begint de hutkoffers naar binnen te tillen.

Je zal misschien denken waarom ik hem niet help, maar ik heb geleerd dat je een man, en zeker eentje uit Dubai, geen groter plezier doet dan hem met al zijn kracht in de hitte ten overstaan van zijn vrouwen laten zwoegen. Laat ze sappelen en kreunen en beulen. Ik weet dat en Manal weet dat ook. Ali alleen niet. Ik laat Manal ondertussen het huis zien en schenk huisgemaakte ijsthee in. Ik probeer de tv op Nickelodeon te zetten, als dat niet lukt vraag ik Manal hoe oud haar dochters zijn. Ze antwoordt met zachte stem in zangerig Engels ondertussen houdt ze Ali in de gaten.

De koffers zijn binnen. Ali begint pakt zijn ijsthee van de tafel en graait naar de afstandsbediening in mijn hand. Hij Nickelodeon probeert aan te krijgen. Mijn decoder is traag en dat zint de prinsesjes allerminst. Ali spreekt zijn dochter in het arabisch toe, zoiets als; jaja, ik doe het voor je. Dan slaat hij het glas achterover en blijft met een opgetrokken wenkbrauw, afstandsbediening op de decoder gericht wat stilstaan. Zuchtend en steunend. De lieve man die alles voor zijn vrouwtjes over heeft maar wat kost het hem veel om het de schatjes naar de zin te maken maar wel getergd.

Het lukt hem. Shaun the sheep vult de kamer. Dan wendt hij zich tot Manal en mij. 'De koffers zijn zo zwaar', we knikken alsof het een applaus is. Hij moppert dat zijn familie zoveel meeneemt. En dat hij het allemaal moet betalen. Dat hij dat doet. Waarom zijn er nergens liften in Amsterdam? En moet hij iedereen en alles maar de trappen opdragen hier.

Ali de grote mannelijke weldoener in dit kippenhok. We susen hem. Ik betrap mezelf erop dat ik dit spelletje sekse politiek meespeel; Manal en ik laten Ali uitbundig weten wat voor held hij is dat de koffers nu binnen staan. Ali is tevreden.

Ik zeg dat ik mijn baby moet gaan voeden. 'Oh ja, I saw you two on the Whatsapp.' Ali lacht. Sucker. Dan sta ik op en laat Dubai achter me.

Beth & Ed

Bnb-virgins die heb je bij dit nieuwe fenomeen natuurlijk veel. Het zijn mensen die de Bnb spelregels nog niet helemaal kennen. Mensen die klagen over afwezigheid van liften. Of die het raar vinden dat je niet iedere dag hun bed komt opmaken. Gasten die zonder gene drie uur te laat komen, omdat ze denken dat je een portier voor je huis hebt zitten. Het is aandoenlijk maar soms ook flink irritant.

Op een donderdag in september zouden Beth en Ed aankomen rond de klok van 4. Om half 5 krijg ik een appje dat ze net de Nederlandse grens over zijn. Ik schat dat ze nog wel zo'n 3 uur onderweg zullen zijn. Dat blijkt te kloppen. Ik ben lichtelijk geïrriteerd omdat ik mijn pasgeboren baby veel langer dan gepland alleen bij zijn vader heb gelaten. Maar goed, beroepsdeformatie zullen we maar zeggen.

Om half 10 s avonds maken Beth, Ed en hun dreinende peuter hun entrée. Beth en Ed zijn zich bij aankomst van geen kwaad bewust. Ze laten hun koffers voor de deur staan. Die truc ken ik. De koffers willen naar binnen gedragen worden. Beth kijkt langs mij heen het huis door en als ze ziet dat er echt niet nog iemand is delegeert ze Ed dat hij de koffers maar binnen moet brengen, mij overigens ondertussen compleet negerend.

Een korte rondleiding volgt. Ik ben kortaf maar correct. Ze kirren opgewonden over mijn huisje. 'Is this a real Amsterdam house?' vraagt Ed. 'Is this bed sheet clean' smaalt Beth. Ik reageer geërgerd met een "Yes off course." Wat dachten ze dan, Madurodam met vieze bedden? Ik voel me persoonlijk aangevallen en wil me chagrijnig uit de voeten maken. Maar Ed vraagt me of er een parkeerplaats is.

Donderdagavond, de Amsterdamse binnenstad en een parkeerplek. Tel deze componenten bij elkaar op en je hebt een raadsel als dat van de Sfinx voor Ed en Beth: Where to park the car now? Ik verwijs ze naar de Park ' & Ride. Iets dat zeker Beth me niet in dank afneemt.

Het klinkt onaardig, maar soms denk ik echt dat toeristen een stuk dommer zijn dan thuis; parkeren is in elke grote stad lastig, waarom zou dat dan niet voor de oude binnenstad van Amsterdam gelden? Alsof je op vakantie opeens geen parkeerpolitie, bonnen of nog erger milieuvignetten hebt omdat je het gewoon niet weet.

Geluk ligt bij de dommen voor zolang als het duurt. Ed & Beth zijn nu wijzer en willen nooit meer in een Airbnb. Ze vonden het ingewikkeld schreven ze in de recensie; ikea beddengoed, een ietwat humeurige host, geen parkeerplek. Niks voor hen. AirBnb is niet voor iedereen.

Leon & Carly

Ik ontmoet heel wat setjes, echtparen, koppels. Sommige zijn gelukkig en anderen niet. In geen van hun relaties kan ik echt kijken, al heb ik wel vaak vermoedens. Niemand kan echt de liefde die binnen is zien. Die zit vaak verscholen in de richting waarop hun laken zich onder hen plooit en zo precies observeer ik de relikwieën van mijn bezoekers nu ook weer niet.

Leon en Carly zijn schattige Aussies die net aan hun Europese rondreis begonnen. Ik schat ze begin 30. Ze blijven tien dagen. Carly is uitgelaten, Leon wat gereserveerd. Na een week vraagt Leon me een schoonmaakster te sturen. Ik zeg dat ik later die middag wel even langskom.

Carly gaat net weg als ik binnenkom. Ze heeft een regenjas aan en een kaart in haar hand. 'I'm doing Van Gogh today' zegt ze

lachend. Ik wens haar veel plezier en loop naar binnen. Ik groet kort en maak me onzichtbaar. Een kamermeisje hoort er niet echt te zijn.

Leon zit op de bank voor de televisie en kijkt nu naar buiten. Carly wisselt nog een korte blik met hem. Ik ruim de slaapkamer wat op en verschoon het bed. Een vieze sok valt uit de deken, die leg ik op een stapeltje kleren dat op de stoel naast het bed ligt. Ik neem de kamer even snel in me op. Op het nachtkastje ligt een stapeltje boeken. Een lonely planet van Europa, een boek over Rembrandt en een Sudoku puzzel boek. Verder liggen er wat papiertjes, een mooie bh van zwart kant, een zonnebril koker, iphone oortjes en een nagelvijl.

Ik besteed er verder geen aandacht aan, laat alles liggen en ga de kamer in. Uit de keuken haal ik een plastic tas en stop de vieze was erin. 'Do you want me to tidy up the bedroom?'

Leon maakt een wegwuivend gebaar, het interesseert hem niet. Dan kijkt hij op en zegt "I am not with her, you know". De blik. Deze man probeert mij nu mijn eigen bed in te krijgen waar hij zoëven nog met zijn vriendin in haar kanten bh lag.

Deze plooiën in het bed zijn wel heel ver uit elkaar getrokken. Ik kijk naar hem; Een man. Begin dertig. Zit op een bank in zijn joggingbroek naar National Geographic te kijken en terwijl zijn kunstminnende zogenaamde niet-vriendin naar Van Goghs zonnebloemen aan het kijken is doet hij mij een oneerbaar voorstel. Man wil kamermeisje terwijl vrouwelijke reisgenoot museum bezoekt.

'Really?' antwoord ik smalend. Hashtag MeToo. Voor dit soort seksisme heb ik geen tijd. Ik neem de was mee en loop naar buiten.

Wat een kwal is die Leon. Hij en Carly gaan heel Europa nog doorreizen. Ik probeer het voorval te vergeten en denk er niet meer aan. Maar heel af en toe kijk ik nog eens op de bank en zie ik hem zitten in zijn joggingbroek. Zielepoot.

Troy Cattrall

Troy komt op donderdag aan. Op zijn profiel foto staat hij gearmd met een oud meisje. Dat is zijn vrouw vertelt hij me. Ze hebben drie kinderen en wonen in Cali. Troy is een oude jongen en zo jong van geest. En hij is Big wave surfer from Maui, Trump aanhanger, CEO bij Cattrall real estate, Internet Entrepreneur, Web Hosting Channel Marketing Expert, Husband, Friend and Father. Ik knik. Hij vertelt me enthousiast over zijn fantastische leven en zijn amazing experiences in Amsterdam. Troy knows his way around. Hij laat doorschemeren dat hij wil blowen. Het is een manier die ik ken van toeristen; het moet een beetje stiekem maar het is ok hier toch?! Troy; kleuter in de Amsterdamse snoepwinkel. Ik lach schaapachtig en verwijs hem naar de coffeeshop op de Westerstraat. Ik druk hem bij vertrek nog op het hart het rustig aan te doen. Hij lacht achteloos om mijn zorgen weg, don't worry, hij kent het klappen van de zweep, verzekert hij me.

Ik moet het nog zien. Ik vind Troy veel te aardig en gelukkig en

geloof geen woord van zijn overmoedige nonchalance. Volgens mij is hij hier voor het eerst en is hij zo opgewonden als een kind voor kerst omdat hij eindelijk onder het juk van zijn oude meisje uit kan. 'S avonds werk ik in Cafe Diep. Het is druk en ik merk om een uur of half drie pas dat ik 13 nieuwe mails heb. Troy. Hij laat me weten dat hij z'n sleutels en telefoon kwijt is. Hij is bij een café in de buurt. Ik schrijf terug dat ik over een uurtje bij mijn huis kan zijn. 'Kan het niet eerder'. 'Nee.'

Als ik krap een uur later aan kom ligt Troy als een omgevallen boom tegen mijn huis aan te slapen. Zijn hoofd tegen de gevel. Het bovenlichaam schuin. Hij heeft zijn mond een beetje open, zijn benen uit elkaar. Er drupt een beetje kwijl uit zijn mond. De ultieme dronkemans houding. Comateus, ongegeneerd, infantiel zelfs.

Troy was in een bar op de Red Light District maar ook in Zuid. Een vriend van hem leende zijn telefoon. Die gaf hem terug maar toen is ie de telefoon opnieuw verloren in de taxi. Hij is nog achter de taxi aangerend want daar had hij zijn telefoon in laten liggen. Ook al had hij het gewild, deze man kan niet meer rennen. Ik hou het erop dat je te dronken bent om het je te herinneren.

De volgende dag kom ik even kijken hoe het gaat en 150 euro afrekenen; nieuwe sleutels en een nachtelijke service van mij gaat je niet in de koude kleren zitten. Troy: 'Expensive keys'. Ik knik. Jij mag van geluk spreken dat ik om drie uur gezien heb dat jij in nood was. Daar heeft hij niet van terug. De Internet Entrepreneur, Father and Friend begint nogmaals over de toedracht en liegt zich in een hoekje. Hij is hem bij een vriendin op de wallen vergeten en de sleutels is hij in het restaurant kwijtgeraakt. 'Ik dacht dat jij achter een taxi was aangerend'. Troy begint een onsamenhangend verhaal waarop hij ook nog de cafe eigenaar bij betreft. Ik laat hem maar. Het enige slechter dan een leugenaar, is een slechte leugenaar. Als ik een paar dagen later mijn huisje schoonmaak vind ik een pinbonnetje van 225 euro voor BV de Church... Even denk ik na. ClubChurch in de Kerkstraat, befaamde glory-hole gay club van Amsterdam.

Ergens maakt dit me heel verdrietig; die irritante man die zo vreselijk zijn best deed om zijn hele hebben en houden zo alledaags te doen lijken, om alles te zijn behalve zichzelf. Troy wil zichzelf voor mij verborgen houden. Voor zijn oude meisje. En voor de Big wave surfer from Maui.

Corrado Gallucci

De dochter van Corrado zoekt specifiek iets in mijn blok. "Voor mn oude vader en zijn boeken zoek ik een rustige plek in de buurt van de Brouwersgracht." Ik schrijf haar terug over het trapje maar dat is geen probleem dus ik neem de boeking van kerst tot half januari aan. Voor mij komt dit mooi uit, Amsterdam is me te koud en omdat ik mijn huis bijna drie weken achter elkaar verhuur boek ik een trip naar India.

Corrado's aankomst is een stap terug in de tijd. Het huisje krijgt een zoetige geur van shag en port zodra de oude Romein met zijn gevolg arriveert. Een loodzware kist vol met boeken, gedragen door zijn schoonzoon en een taxichauffeur, belandt in de slaapkamer. Het lijkt me lastig want je kan zo het kamertje bijna niet meer in en uit. Maar langzamerhand wordt me duidelijk dat hier slapen ook helemaal niet de bedoeling is. Mijn huis wordt een

Romeinse man cave.

De Italiaanse familie viert samen kerst in Amsterdam bij dochter Aurelia en haar Nederlandse man en kinderen. Oma bivakkeert bij haar dochter en kleinkinderen maar door de kleine behuizing heeft opa met zijn boeken een apart optrekje nodig. Bovendien is Oma de hele dag met de kinderen bezig en opa heeft daar helemaal geen zin in, en dus verdwijnt Corrado na het ontbijt naar de Driehoekstraat om te lezen en te roken. Als het tijd is om te eten gaat Corrado terug naar zijn familie.

In de keuken laden zijn dochter en vrouw koffie, percolator, wijn, koekjes, suikerklontjes en broodjes uit. Ik heb een kerstboompje en Italiaanse wijn voor Corrado gekocht. Die geef ik hem. Hij is zichtbaar verguld met het oude huis. Na het eten vertrekt hij weer naar mijn woning om er tot 's avonds laat te vertoeven met wijn en sigaren. Wel wordt schoonzoon dan ingezet om dronken Corrado rond middernacht op te halen. Het trapje is een uitermate slinks excuus voor de dames Gallucci. "Or else my father will hurt himself with his bacchanal behaviour on that stairs." Ik denk dat Corrado gewoon nooit meer thuis komt als ze hem niet zouden halen uit zijn Romeinse Bibliotheek.

Als ik eind januari thuiskom is de Romeinen-lucht nog steeds niet helemaal weg. Een oude man heeft duidelijk tijdelijk bezit genomen van mijn woning. De boeken zijn weg. Een indrukwekkende hoeveelheid flessen wijn is netjes opgesteld in de keuken. Alles ziet er piekfijn uit. De drie plantjes staan op een andere plek bij het raam strak naast elkaar. Ik laat ze er staan, soms is het verfrissend als iemand met de Romeinse slag je huis voor jou opruimt.

Dinara en Antoine

Russinnen zijn een soort waar ik mijn vinger niet op kan leggen. Ze zijn mooi, koel en bijna buitenaards afstandelijk. De ijskoude Dinara uit Moermansk is hierop geen uitzondering. De toon van haar mails is erg zakelijk.

Het verbaast me dat deze dame een Airbnb boekt. Ik zie in haar geloof ik meer het type hotelgast; zit ze niet liever in een onpersoonlijke en smetteloze kamer waar ze totaal anoniem eisen aan het personeel kan stellen dan in mijn hokkerige appartementje met Ikea beddengoed inclusief nieuwsgierige host.

Waar andere reizigers voor hun aankomst veel vragen over de wifi of de fietsverhuur is Dinara erg geïnteresseerd in de föhn en

mijn strijkijzer. Dat van die föhn begrijp ik direct; om zo'n Russische schone te zijn heb je inderdaad een zeer goede föhn nodig, om je haar in een onberispelijke coup te föhnen. Ik heb geen goede föhn, ik gebruik nog steeds de föhn die mijn moeder voor me kocht voor na de zwemles. Het is dus tijd om een fantastische föhn aan te schaffen. Een strijkijzer heb ik ook, dus Dinara boekt voor een lang weekend.

Dinara is getrouwd met een knappe, gespierde Belg die gebiologeerd op zijn telefoon zit te kijken en mij alleen even kort toe knikt. Zij is leeftijdloos, ze zou 21 kunnen zijn maar 38 kan ook, draagt een bruine bontjas, een strakke spijkerbroek en hoge sleehakken. Alles wat ik tegen haar zeg lijkt van haar fijne gelaat af te glijden. Het is alsof ze me niet hoort en ze is schaars met antwoorden en daardoor ongrijpbaar en ondoorgrondelijk als de Mona Lisa. Ik wens ze snel een prettig weekend en verdwijn.

Het huis is netjes als ik het op dinsdag schoon ga maken. Op een leeg pakje Vogue-sigaretten en een halfvolle fles Chablis naast de afvalbak is er geen vuilnis te bekennen. Ik loop verder. Het bed een beetje opgemaakt, de gordijnen nog halfdicht. De strijkplank staat ingeklapt voor de kast waar hij inwoont. Ik wil hem pakken om terug te zetten maar zie dat er iets onder aan hangt. Het is een grijze Calvin Klein boxershort.

Gestreken.

Dat zo'n Kaukasische ijskoningin elke dag voor haar man zo'n heerlijk warm holletje maakt, vind ik het toppunt van Russische echtelijke dienstbaarheid. Ik glimlach. Wat een bofkont is die Antoine, iedere dag zijn Vlaamse zaakje in zo'n lekker stevig, ballenhuisje opgewarmd door zijn eigen prachtig gecoiffeerde Matroesjka in zijn tijdelijke huisje in de Jordaan. Mijn huis vertelt me mooie, warme geheimen vandaag.

Calvin Klein

A pair of black Calvin Klein briefs is laid flat on a light-colored wooden surface. The waistband is white and features the brand name "Calvin Klein" printed in a black, sans-serif font. The briefs have a simple, classic design with a fly and side pockets.

Steward

